

Мирчо стоеше потъналъ въ земята отъ срамъ,
сякашъ сж го изобличили въ най-мръсно злодеяние.

— И азъ пишехъ на твои години и не по-ло-
шо — но пакъ свършихъ гимназия.

Ако я карашъ така — какво ще правишъ?
Азъ търгувамъ съ миризливи кожи и печеля по-
вече отъ министра на просвѣтата — съ стихове ли
ще се хранишъ?

Чу ли? Ржцетъ ти ще отрѣжа.

Толкова... Поети ще развъждаме!...

—

Каза и се сепна.

„Добре ли направихъ? Нима ако моитъ сти-
хове нищо не струваха — значи и неговитъ сж
такива?

Разбирамъ ли отъ поезия? Показахъ ли гина
нѣкого отъ голѣмитъ ни поети? Какво би станало,
ако родителитъ на Байронъ, Пушкинъ, Лермонтовъ
би имъ отрѣзали ржцетъ?..

И неволно се засмъ.

„Байронъ... Пушкинъ и нашия Мирчо!..“

—

Но напразно го гризѣше съвѣстѣта.

Сжщата вечеръ, щомъ всичкитъ заспаха въ
кжщи — въ тишината на нощѣта — Мирчо пра-
щаше гръмъ и свѣткавици върху цѣлия свѣтъ —
най-много срещу жестокия си чичо.

Да ми отрѣжете ржцетъ —

Съ жбитъ ще пиша азъ!!!...

И доволенъ заспа.

На другия день не остави тетрадката дома—
тури я въ джеба и тържествуещъ излѣзе.

—

Минаха нѣколко години.